

SJORS DE GIRAFFE

Colofon

ISBN: 978 94 6365 719 8

1e druk 2024

© 2024, Neelke Ebben

Henriëtte Deckers

Illustraties: Merel Dalstra

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: Probook

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

STORS DE GIRAFFE

Neelke Ebben
Henriëtte Deckers

Illustraties: Merel Dalstra

ALLES OP TIJD

Sjors de giraffe kijkt uit zijn raam naar beneden. Hij woont in een flatje op de achttiende verdieping. Zijn lange nek draait van links naar rechts om alles goed te kunnen zien. Dan trekt hij hem weer in, gaat in zijn stoel zitten en slaat zijn wollen sjaal om zich heen. Hij sluit zijn ogen en zucht. En ja hoor, weer komen de beelden van vroeger in zijn hoofd.

'Rot op jij, domme Sjors. Jij met je rare, veel te lange nek! Je hoort niet bij ons. Rot op of ik schop je. Rot op of ik schop!' De kudde giraffen komt schreeuwend en joelend op hem af. Ze zijn links, rechts, voor en achter hem.

Sjors rent en rent. Verder en verder. Over de velden. Door de bergen. Over de eindeloze steppe. Hij verdwijnt achter de horizon aan het einde van de wereld. Helemaal alleen.

Een paar uur later opent hij zijn ogen en stelt ze scherp op de klok. Drie minuten over twee. Er is zomaar een paar uur tijd verdwenen. Maar de tijd komt altijd weer terug. Die gedachte helpt hem. Net als de regels die hij voor zichzelf maakt. Die helpen hem zijn leven rustig te houden. En dat is hard nodig. Alles is al ingewikkeld genoeg. Zijn belangrijkste regel is: de dingen op tijd doen. Ook is voor hem een regel: altijd goed om je heen kijken. Want je weet maar nooit wat er gebeurt als je even niet oplet.

Hij trekt aan de sjaal om zijn nek iets meer ruimte te geven, staat op uit zijn stoel en stapt naar het raam. Hij strekt zijn hals zo ver mogelijk. Zo kan hij goed zien wat er buiten gebeurt. Geen galopperende of schoppende giraffe te bekennen. Wel eenden in de vijver, twee auto's, een mevrouw met een kinderwagen, een oude meneer met een wandelstok, een hond die snuffelt aan een drol, twee jongetjes op stoere fietsen en verderop nog meer flats.

Veertien minuten over twee. Hij is klaar met kijken. Hij krult zijn hals naar binnen en gaat in zijn stoel zitten. Zijn wollen sjaal zit weer stevig om zijn nek. Hij sluit zijn ogen en wacht. Meteen is hij weer diep in gedachten.

Sjors wiegt in een hangmat midden op een kale, dorre vlakte. Het is doodstil. Er is niemand. Al de andere giraffen zijn verdwenen. Zijn broertjes en zusje, zijn moeder en vader, zijn vrienden van de giraffenschool. Allemaal weg.

‘Ja, dat krijg je ervan, domme Sjors. Je bent een rare, zo anders dan iedereen. Daar houden giraffen niet van.’

Hij ziet het gezicht van zijn moeder opdoemen. Ze kijkt teleurgesteld en verdrietig.

BOODSCHAPPEN DOEN

Zeven minuten over vier. Tijd voor de boodschappen.

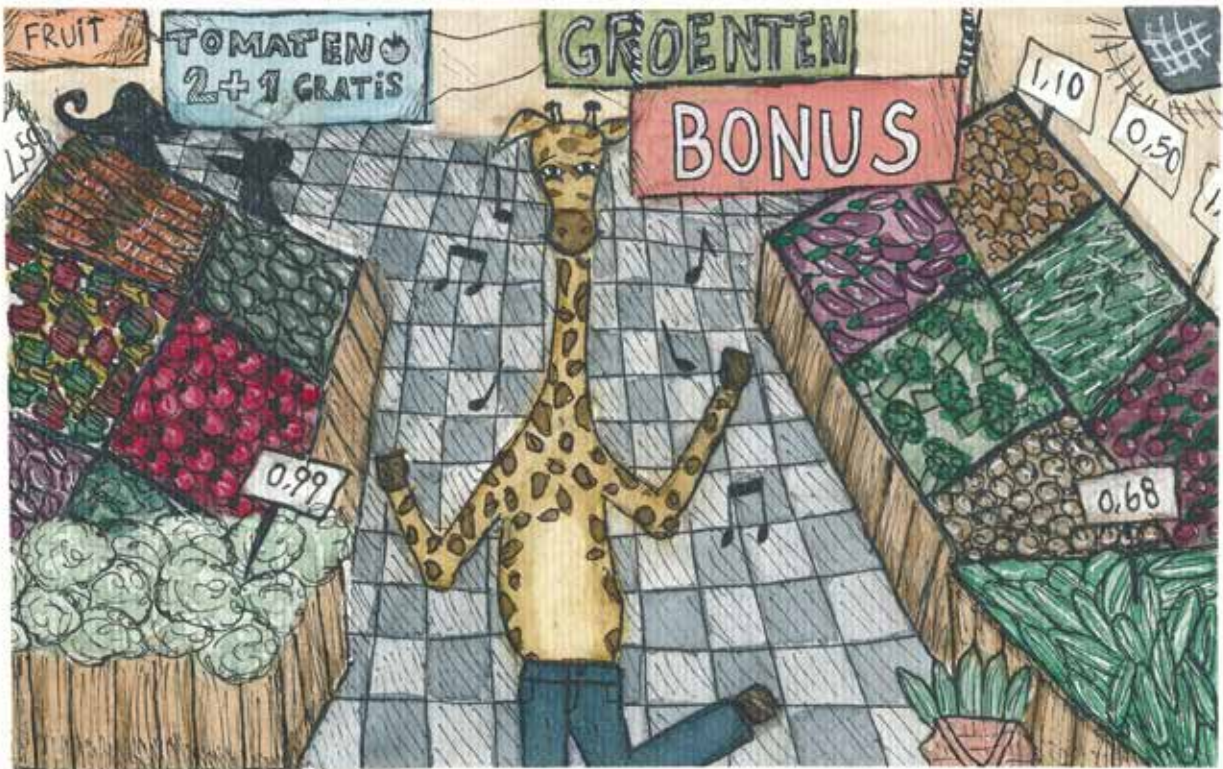
Langzaam komt Sjors overeind uit zijn stoel. Hij vouwt zijn sjaal zorgvuldig op en loopt naar de bezemkast. Hij pakt de tas die nog van zijn moeder is geweest en neemt de lift naar beneden. Gelukkig, er zijn geen anderen in de lift vandaag. Er is genoeg ruimte voor zijn nek.

In de supermarkt pakt hij één, twee, drie, vier ... twintig komkommers. De tas is vol. Hij moet dus stoppen met komkommers pakken. Hij kijkt om zich heen. Dat had hij beter niet kunnen doen. Die muziek! Dat verrekke lage plafond waar ook nog allerlei bordjes aan hangen. Overal letters, een rij kasten met wel duizend soorten koekjes, winkelwagentjes, karren met dozen. Hij wordt er onrustig van. Te veel. Te krap. Eng!

Hij springt over het hekje bij de ingang en wurmt zich langs een mevrouw met een rollator.

‘Nou, nou,’ zegt de mevrouw, ‘dat kan ook wel wat rustiger, jongen.’

‘Sorry!’ roept Sjors achterom.

Hij stormt de Hoofdstraat door en rent op hoge poten tot aan het Oranjepark. Bij de vijver staat hij stil en begint uitgebreid te drinken. Dat

helpt, al is hij nog wel wat buiten adem. Een groep chagrijnige eenden kwaakt dat hij moet vertrekken. Alsof de vijver alleen van hen is! Sjors draaft met gestrekte nek terug naar zijn flat.

Mevrouw De Vries van vierhoog ziet hem aankomen. Ze wenkt. Sjors verandert van richting en stopt vlak voor het rozenperk.

‘Wil je een kopje thee met een krakeling?’ Ze reikt hem een kopje aan over de balkonrand.

O, wat houdt Sjors van de geur van krakelingen. Hij wacht even tot hij niet meer buiten adem is en hij het kopje kan aanpakken. Dan drinkt hij voorzichtig van de thee en smikkelt de krakeling op.

De buurvrouw kijkt glimlachend toe. ‘Je rende alsof je achterna werd gezeten door een kudde olifanten. Wat is er gebeurd?’

Sjors geeft het kopje terug en kijkt de buurvrouw zwijgend aan. Een golf van vermoeidheid overspoelt hem. ‘Ik ben moe, buurvrouw. Eerst een dutje.’

Hij sjokt de trappen op naar de achttiende verdieping en laat zich in zijn luie stoel vallen. Het is zeventien minuten voor vijf.

Ondertussen staat zijn tas met komkommers nog steeds op de groenteafdeling van de supermarkt. Niemand die zich daarom bekommert.

